

VOORWOORD

Het dagboek dat u op dit moment voor u hebt of in uw handen houdt, is geschreven door dr. Johannes Hermannus Gunning. Het verscheen in 1905 en werd daarna enkele keren herdrukt. De ‘jonge’ Gunning werd in 1858 geboren te Hilversum. Zijn vader was predikant in onder andere Blauwkapel en later hoogleraar in Utrecht en Leiden. Zijn intelligente en zeer begaafde zoon Johan volgde hem ten dele in dat spoor. Hij werd in 1881 predikant in het Zeeuwse Wilhelminadorp, het jaar waarin hij promoveerde tot doctor in de theologie op het proefschrift ‘Goddelijke vergelding’. Na Wilhelminadorp diende Gunning de hervormde gemeenten van Bennebroek, Gouda, Leiden en lange tijd Utrecht. In Gouda verzette hij zich heftig tegen de kermis op zondag en noemde gemeenteraadsleden die hem daarin tegenwerkten ‘volstrekt ongeschikt om de stad te besturen’. In 1915 werd Gunning predikant-directeur van het Haarlemse diaconessenhuis. In 1920 keerde hij terug naar Zeeland, waar hij predikant werd van het Walcherse Serooskerke. Na zijn emeritaat vestigde hij zich in Bilthoven en ten slotte in het Amsterdamse hervormde rusthuis, waar hij in 1940 overleed. Gunning was niet alleen een gevierd spreker, maar misschien nog wel meer een gewaardeerd schrijver. Hij heeft veel gepubliceerd. Brede bekendheid verwierf hij met ‘Blikken in Bunyans Christenreis’, maar nog meer met het weekblad ‘Pniël’, dat hij veertig jaar lang redigeerde en voor ongeveer tachtig procent zelf vulde. Muzikaal was hij ook begaafd. Van zijn hand is het lied ‘Ga niet alleen door ’t leven’.

Zijn dagboek laat ons diep in het hart van deze gunnende theoloog zien. Hij hoopte er de huisgodsdienst een dienst mee te bewijzen, zo niet een impuls door te geven. Gunning leefde in kinderlijk vertrouwen op zijn God en Heere. Veel dagboekstukken zijn ‘uittreksels uit mijne preeken, destijds door eene vriendin bijeengebracht’.

Wie wil weten van welke ‘partij’ Gunning deel uitmaakte, krijgt het antwoord uit zijn eigen mond. ‘Aan een partij heb ik nimmer behoord en ik ken maar twee “richtingen”: die van God áf en die naar God henen.’ En dan vervolgt hij: ‘Allen die Hem eerlijk zoeken, zullen Hem ook vinden, want Hij wil gevonden worden.’

Mijn vrouw en ik lazen een jaar lang met graagte in dit dagboek en wilden het graag weer toegankelijk maken door het over te zetten naar

meer hedendaags Nederlands, zonder aan de inhoud af te doen. Soms was het nodig een en ander te verduidelijken en ‘bij de tijd te brengen’.

Bij de derde uitgave schreef Gunning in het voorwoord: ‘Ondanks de overvloed van Dagboeken heeft het zijn oude vrienden behouden, maar telkens melden zich nieuwe aan.’

Hij spreekt in de derde editie de wens uit dat de Naam die boven alle namen waard is om van getuigd te worden, zal blijven klinken. ‘Ook wanneer mijn naam niet meer onder de hier op aarde vertoevenden genoemd wordt en spoedig vergeten zal zijn!’

Neem en lees. Geve de goede, grote God Zijn onmisbare zegen aan dit oude dagboek in een nieuwe jas.

Harskamp, zomer 2021

Ds. J. Belder

1 JANUARI

God is ons een toevlucht en sterkte.

Psalm 46:2

Lezen: Psalm 46:1-8

Genade zij u en vrede bij het begin van dit nieuwe jaar. Met al de liefde van mijn hart roep ik u heil en zegen toe.

Wat een heerlijke troost ligt er in ons tekstwoord uit die prachtige zesenzeventigste Psalm. Hij zal gedicht zijn in een angstige, moeilijke tijd. Misschien wel toen Sanherib met zijn 185.000 soldaten Jeruzalem belegerde.

Maar hoe het ook gaat, dit weet de heilige zanger: Gods raad zal bestaan, niemand zal Zijn plannen vrijdelen. Is de stad omringd van vijanden, omsingeld van alle zijden, zodat men vrezen moet dat alle mannen van gebrek zullen sterven ... er is troost. Zoete troost. De dichter weet: 'De beekjes van de rivier zullen de stad Gods verblijden, het heiligdom der woningen van de Allerhoogste.'

Ook rondom het geestelijke Jeruzalem verzamelen zich de vijanden, maar binnen haar bruist het van leven en levenskracht, want het levende Woord van de HEERE is daar. 'God is in het midden van haar; zij zal niet wankelen.'

Waar de Heere is, daar is ook hulp en vreugde, zelfs al voelt en ziet men het niet. 'God zal haar helpen in het aanbreken van de morgenstond.'

Christen, wij staan aan de ingang van een nieuw jaar. Laat de lange weg die voor u ligt, u niet wankelmoedig maken. Zeg niet: 'Wie zal mij het goede doen zien? Ik heb zoveel zorgen en zonden, zoveel dat mij beklemmt en beangst! Wat zal de onbekende toekomst mij brengen?'

'Komt en aanschouwt de daden des HEEREN!' (vs. 9) Blijf niet in uzelf hangen. Laat de gang die de geschiedenis maakt niet te veel beslag leggen op uw denken en doen. De HEERE zal het maken, óók voor u. 'Laat af en weet dat Ik God ben.' (vs. 11)

Ja, dáár komt het op aan. Dát is de grote les, die wij leren moeten. God de HEERE weet wat elk van Zijn kinderen nodig heeft. Hij zal het hun ook in dit nieuw begonnen jaar geven. Met Hem kunnen, durven en willen wij het wagen! Ja, HEERE, U hoort het: wij samen verlangen U te dienen. Laat Uw genade ons vervullen, want wij hopen op U!

2 JANUARI

Rust een weinig.

Markus 6:31

Lezen: Markus 6:30-42

Wij zijn gisteren een nieuw jaar begonnen. Een jaar van werken, zorgen en onze plichten vervullen. Daarbij is voor alles nodig dat we de liefdevolle raad van onze Heiland niet vergeten: ‘Rust een weinig!’

U die deze woorden leest of hoort lezen, u ontving naar ik hoop tijdens de afgelopen feest- en gedenkdagen geestelijke zegen. Het is niet denkbeeldig dat u meent voorlopig genoeg te hebben om op te teren. U nam u voor dit jaar veel, heel veel voor Gods Koninkrijk te doen! U zult eens laten zien dat u een ijverig en volhardend christen bent! ‘Rust een weinig’, roept de Heere u toe. Zorg dat u niet van uw geestelijk kapitaal, maar van Zijn rente leeft! ‘Laat u eerst weer door Mij versterken en toerusten voor het werk.’ Dat zegt Hij tegen u!

Zoals de meeste mensen in onze tijd zichzelf lichamelijk en mentaal uitputten, zo leven ook velen geestelijk te snel. Laat ons in Gods kracht ervoor waken dat wij in dit nieuwe jaar ons ‘zicht op het Jeruzalem dat boven is’ (Gal. 4:26) niet verliezen omdat de dingen van ‘beneden’ ons beheersen.

In ons is geen kracht, wij moeten het hebben van kracht die ons gegeven wordt. Op elke uitgave moet bij ons weer een ontvangst volgen.

In Lukas 9:10 lezen we: ‘En de apostelen, teruggekeerd zijnde, vertelden Hem al wat zij gedaan hadden.’ Geestelijke vreugde vulde hen toen zij zagen welke grote dingen de Heere door hen tot stand had gebracht. Maar toch lijkt het alsof er ook iets verkeers, iets vleselijks, in meekomt. Het eigen ik laat zich niet zomaar wegdrukken. Hoogmoed en ootmoed zijn altijd met elkaar in strijd. De blijdschap in de Heere wordt altijd beconcurrerd door de blijdschap over wie wij zijn en wat wij doen en deden.

Willen wij geestelijk gezond blijven, dan moeten wij ons telkens laten reinigen en het ‘rust een weinig’ van onze Heiland voortdurend ter harte nemen. Moge God ons bewaren voor de illusie dat wij Gods Koninkrijk bevorderen, terwijl we bezig zijn onszelf groot te maken! Elk Babel moet vallen. Moge God ons genadig zijn en Zijn kerk bouwen, ook door onze eenvoudige arbeid.

3 JANUARI

Troost, troost Mijn volk, zal uw God zeggen.

Jesaja 40:1

Lezen: Jesaja 40:1-9

Wie zijn het aan wie de HEERE met zoveel mededogen en ontferming denkt, dat Hij Zijn profeten uitzendt met de opdracht die ellendigen te troosten?

Het is Zijn volk, Zijn eigen dierbaar Israël. Zijn volk dat in een ver, vreemd land onder de gesel van verdrukkers zucht, en dat nauwelijks, zo droevig weinig meer aan Zijn God denkt. Het is dat volk, dat bij zijn oude, overgeërfde zonde van ongeloof en opstand tegen God, nu ook nog eens heidense afgoderijen en ontuchtigheden gevoegd heeft. Het is dat volk, dat Hij krachtens Zijn beloften aan Abraham, Izak en Jakob niet en nooit loslaat.

Zijn profeten moeten met kracht hun stem verheffen. Ze moeten spreken naar het hart van Jeruzalem. Ze moeten uitroepen: ‘Troost, troost Mijn volk, dat Ik, de HEERE, liefheb, over wie Ik gedachten van vrede heb. Hoewel jullie Mij verlaten hebben en Mij verachtelijk de rug toekeren.’

Aan de liefde voor Gods kinderen herkent u altijd de echte profeet. Daarin onderscheidt hij zich van de valse profeet. Hun God is zijn God, Gods volk is zijn volk.

Troosten is de taak en roeping van al Gods kinderen. Waar men die ellendigen en bedroefden ook maar aantreft, troost ze. Bewijs ze iets van die Goddelijke barmhartigheid, die u zelf aan het hart ervaren hebt. Wanneer wij werkelijk volgelingen van de grote Heelmeester zijn geworden, verlangen wij de nood van onze medemensen te lenigen. We spannen ons in om hun leed te verzachten. We verlangen hen te vertroosten uit de bron der genade, waaruit wij zelf getroost worden. We zullen het met lust en vreugde doen. De wetenschap dat er een medicijn is gevonden, geeft rust en vrede. Ja, er is balsem voor iedere wond, genezing voor elke kwaal.

O, wie deze troost leerde kennen en met vreugde gelovig het woord van zijn Ontfermer beaamde, diens ziel is als ‘het pas gespeende kind, dat zich stil bij zijne moeder vindt’ (Ps. 131:2, ber.). Ja, ‘rust mijn ziel, de HEERE heeft u bevrijd’.

4 JANUARI

Deze dingen schrijven wij u, opdat uw blijdschap vervuld zij.

1 Johannes 1:4

Lezen: Psalm 100

De grond waaruit de christelijke blijdschap opbloeit, is het Leven dat geopenbaard is, aldus Johannes. Wat is blijdschap anders dan de volle openbaring van het Leven, ja, van de Levensvorst Die het leven geeft?

Waarom gaat het er op deze aarde vaak zo allerbedroevendst aan toe? Omdat de machten en de krachten van de dood lijken te regeren. Niet pas als ons hart het bloed niet meer voortstuwt, en het brekende oog onze bedroefde geliefden laat weten dat deze mens, die nu nog leeft, spoedig gestorven zal zijn. Van de wieg tot het graf zijn wij door de dood omvangen, dichtte Luther in een van zijn kerkliederen. Ons doopformulier noemt dit leven niet zonder reden een voortdurend sterven.

En wat is nu de diepe, blijvende vreugde van een kind van God? Dit, dat hij zeggen mag: 'Het Leven is verschenen, ik heb door en in mijn Heiland voor eeuwig met de dood afgerekend. Jezus leeft en ik met Hem.'

Wij geloven dat ook deze zuchtende schepping eenmaal zal worden vrijgemaakt van de dienstbaarheid aan de vergankelijkheid (Rom. 8:21). En ondertussen heffen wij in afwachting van dat moment vol verwachting, blijdschap en hoop het danklied der verlossing aan. Wij die de onbegrijpelijke eer hebben het Leven te kennen en Dat aanbidden.

Herkent u zich hierin? U, die 's morgens opstaat, om de dag weer te beginnen. De een gaat naar kantoor of fabriek, een ander naar het land, de zee op of de lucht in. U bent eigen baas of in loondienst. U bent gepensioneerd of moest door ziekte eerder stoppen. U hebt uw dagelijkse zorgen en beslommingen. Ieder in zijn door God aangewezen roeping.

Wat staat u te doen, mens met duizend noden en angsten? U moet u elke dag opnieuw laten onderdompelen in de blijdschap, de volle blijdschap van het Evangelie. U moet tot de dood, hoe die zich ook bij u aandient, zeggen: 'Ik ken u niet! Mijn Heiland heeft met u afgerekend. Het werk dat mijn Zaligmaker volbracht is volkomen. Het is volmaakt. Daar rust ik in.' Deze grote blijdschap moet vooral voortgezegd worden.

Hoe zalig is het volk, wiens God de HEERE is! (Ps. 33:12).

5 JANUARI

In welke dingen de engelen begerig zijn in te zien.

1 Petrus 1:12

Lezen: Jesaja 61:1-9

Zó groot is het mysterie van de verzoening, dat het zelfs de engelen die er geen persoonlijk belang bij hebben, in heilige vervoering brengt. Denk aan Israëls kostbaarste voorwerp, de gouden ark in het binnenste heiligdom. De beide cherubijnen die daarop staan afgebeeld, buigen eerbiedig het hoofd naar beneden. Ze turen vol ontzag naar dat wonderlijke verzoendeksel, waarop van jaar tot jaar het offerbloed werd gesprenkeld, verlangend om de diepe betekenis van deze handeling te doorgronden. Zo buigen de engelen in werkelijkheid ook het hoofd voor de heilige God, begerig om in te zien in het verlossingsplan van de eeuwige Vader, Wiens glorie zij bezingen. En het voorwerp van dat plan, dat heilige raadsbesluit is de mens!

O diepte van rijkdom, zowel van wijsheid als van kennis van God (Rom. 11:33). Dit gaat de bevassing van de engelen te boven. Dit doet hen eerbiedig buigen. Vol verwondering blikken zij op Gods grote ontferming: dat God Almachtig, Zich met de zondige mens inlaat! Verloste zondaar, hef blij het hoofd omhoog, want voor u zijn deze dingen. ‘Wij steken het hoofd omhoog en zullen de eerkroon dragen, door U, door U alleen, om ’t eeuwig welbehagen.’ (Ps. 89:8, ber.) Dat eeuwig welbehagen, die vrije gunst van onze God, kent een engel niet. Daar weet alleen de aan zichzelf ontdekte en tot Gods Vaderhart teruggekeerde zondaar van. Die weet van die peilloos diepe oceaan, waar de bergen van zijn zonden in wegzinken.

Als wij onze belijdenis werkelijk geloofden, er ten volle in leefden, dan konden wij toch nooit meer droevig worden. Wat een onuitsprekelijk rijke God is onze God, Die zoveel genade aan zondaars bewijzen kan en wil! Wij weten dat deze wereld voorbijgaat, maar ook dat Gods voltooid Koninkrijk bezig is te komen. Laat het ons dagelijks gebed zijn om steeds dieper in Zijn vrede raad in te zien. En laten wij nooit vergeten dat Gods engelen ons gadeslaan of wij op zo’n grote genade acht geven.

O HEERE, hoe groot is het goed dat Gij hebt weggelegd voor hen, die U vrezen! (Ps. 31:19)

6 JANUARI

Als zij nu de ster zagen, verheugden zij zich met zeer grote vreugde.

Mattheüs 2:10

Lezen: Mattheüs 2:1-10

Wat is dat toch een heerlijke geschiedenis! Die stille, vrome wijzen uit het Oosten, die eindelijk hun wens verkrijgen en met eigen ogen de Koning der heerlijkheid zien!

De overlevering heeft van hen ‘drie koningen’ gemaakt. Men meende ook hun namen te weten. Hun gebeente speelt zelfs nog een rol in bijgelovige mensverafgoding ...

Niettemin zijn ze aantrekkelijk, die eerstelingen uit de heidenwereld. Zij, die de jonggeboren Koning der Joden begroeten! Toen zij Zijn ster zagen, het licht, dat van Hem getuigde en naar Hem leidde, verheugden zij zich met zeer grote vreugde.

Lieve medereiziger naar de eeuwigheid, hebt u die ster uit het Oosten ook al gezien? Ging uw oog open voor de heerlijkheid van Christus? Alleen wie Gods genade aan eigen ziel ervaren heeft, is in staat de Heiland de hulde te brengen die Hem toekomt.

Wie deze ster ooit zag, wie de kracht van de levendmakende genade van die Koning aan zijn hart ervaren heeft, die vergeet dat niet meer. En als het hier beneden dan avond wordt en wij evenals Abraham opzien naar de sterren, dan weten wij dat Abrahams God zelfs die sterren doet verdwijnen. Eenmaal immers zal de zon verduisterd worden. De maan zal haar schijnsel niet meer geven, en de sterren zullen van de hemel vallen (Matth. 24:29).

Maar dan, als de elementen brandend zullen vergaan, en de goddelozen vol schrik en ontzetting het teken van de Zoon des mensen zien (Matth. 24:30), dan zullen Zijn verlost en zich met zeer grote vreugde verblijden. Zij zullen blinken als de sterren aan de hemel (Dan. 12:3). Ze zullen niet vragen zoals de wijzen uit het Oosten: ‘Waar is de Koning der Joden?’ Ze zullen ook niet zeggen: ‘Wij hebben Zijn ster gezien in het Oosten’, maar zelf zijn zij dan sterren, geplaatst aan Gods rechterhand. Slechts dat ene woord van die oude wijzen blijft dan over: ‘Wij zijn gekomen om te aanbidden.’ En dat doen zij dan tot in alle eeuwigheid!

7 JANUARI

De HEERE regeert.

Psalm 99:1

Lezen: Psalm 99

Is dat geen troost die al het andere ver achter zich laat, namelijk dat ik weten mag dat God mijn Koning is?

Hij, Die te midden van de heilige engelen troont en in eindeloos heerlijke majesteit in Zijn hemel is gezeten, Hij buigt Zich ook tot mij neer! Hij wil ook mijn onbeduidende leventje onder Zijn genadeheerschappij brengen. Hij is de HEERE, de Verbondsgod. In die Naam ligt alles besloten: de grootheid van Zijn majesteit, de heerlijkheid van Zijn werk, de samenvatting van al Zijn beloften. Ja Hij, Die groot is in Sion, en hoog boven alle volken (Ps. 99:2), heeft Zich in verkiezende genade een volk ten eigendom verkoren. Een volk dat Zijn grote daden verkondigt (1 Petr. 2:9), dat verlangt dat eenmaal al de volkeren Hem en Zijn Gezalfde zullen kennen en dienen, van de kleinste tot de grootste.

Oordelen en gerichtten mogen volken en landen doen beven. Laat Gods ontzaglijke heiligheid de onbekeerde zondaar doen sidderen. Zijn kind troost en bemoedigt zich echter met ‘De HEERE regeert’.

Hij, die gezegd heeft: ‘Weest heilig!’ zal óók mij, onrein van hoofd tot voeten, in Zijn Zoon Jezus Christus aanzien. Dán ben ik rein en heilig voor Hem. Satan, zondemacht noch dood kunnen mij nog werkelijk kwaad doen, want ik leef niet meer, maar Christus leeft in mij (Gal. 2:20).

Wat klaagt u dan, o kind van God, alsof uw recht aan uw Heere voorbijging? (Jes. 40:27-29) Hij regeert! En wat Hij begint, brengt Hij eenmaal tot een zalig einde. Zijn scepter is immers een eeuwige scepter!

Laat dan dit leven voorbijsnellen, laat uw broze lichaam worden gesloopt. Laat straks de klok van deze in elkaar zakkende wereld het laatste uur slaan – hef op uw hoofd, want zie, uw verlossing is nabij! (Luk. 21:28).

Dan zal blijken dat wij niet tevergeefs geduld, geweend, gewerkt hebben, wanneer wij zullen ingaan door de poorten van het hemelse Jeruzalem, om daar in te stemmen met alle gekenden van de Vader in het lied van Mozes en het Lam. Dan zullen wij tot in eeuwigheid de zalige troost smaken dat de HEERE regeert. Ook over u!

8 JANUARI

Mijn ogen hebben Uw zaligheid gezien.

Lukas 2:30

Lezen: Lukas 2:25-35

In vrede kan Simeon heengaan, want zijn ogen hebben de zaligheid gezien die God bereid heeft voor de ogen van alle volken. In profetische verrukking ziet hij daar in de tempel te Jeruzalem hoe de wereld zich gereedmaakt om deze jeugdige Koning eer te bewijzen. Een Vorst die nu nog als een hulpeloos Kind in zijn armen ligt. Hij ziet ze komen, al die miljoenen, gescheiden door taal en geslacht, maar één in het belijden van de Naam van Christus. Ouderen leggen hun arm op de schouder van jongeren. Kinderen komen aan de hand van hun moeders. Het is één onafzienbaar grote schare. En uit alle harten stijgt één dankbare lofzang omhoog. Onze woorden zijn te arm om deze heerlijkheid te beschrijven. Heerlijkheid die ook wij – die Hem liefhebben – eenmaal zullen aanschouwen in het hemelse Vaderland!

Juist omdat wij stervenskracht en stervensmoed door deze Jonggeborene ontvangen. Juist dáárom hebben wij goede levensvreugde. Wie in Hem gelooft is altijd vol goede moed. Hij kijkt naar deze wereld en de zekerheid dat zij zijn Heiland toebehoort en niet de satan, maakt hem blij.

Wie de zaligheid van deze Jezus eenmaal heeft gezien, diens hart heeft vreugde en rust ontvangen, die er niet meer uit verdwijnen. Nu gaat het nog wel een poosje van de hoogte naar de diepte, van het licht naar de nacht, maar de grote Dag nadert, waarop het alleen licht, enkel licht, eeuwig licht zal wezen. Dat zal zijn in die grote nieuwe tempel van God. In dat heerlijke Vaderhuis met de vele woningen. Vermoeide pelgrims worden dan vrolijke bruiloftsgasten. De Heere God zal Zelf de tranen afwissen, die in zoveel ogen nog staan. Dán vangt die vreugde aan, die geen oog heeft gezien, geen oor heeft vernomen en die in geen enkel hart is opgeklommen, maar die God bereid heeft voor hen die Hem liefhebben (1 Kor. 2:9).

Nu, Heere, laat dan op Uw tijd, weldra of later, Uw dienstknechten in vrede gaan op Uw woord, want mijn ogen hebben Uw zaligheid gezien!

9 JANUARI

*En zo wat wij bidden, ontvangen wij van Hem,
omdat wij Zijn geboden bewaren.*

1 Johannes 3:22

Lezen: Johannes 14:8-17

Welke geboden bedoelt Johannes? ‘Dit is Zijn gebod,’ antwoordt de apostel, terwijl hij al Gods geboden samenvat in dit ene, ‘dat wij geloven in de Naam van Zijn Zoon Jezus Christus en elkaar liefhebben, zoals Hij ons geboden heeft.’

Het enige dat God onder de nieuwe bedeling nog van ons eist, is zalig te willen worden. De Redder aan te nemen, Die Hij in Zijn ontferming aan zondaren schonk. Te geloven in de Naam van Zijn Zoon is geloven wat die Naam inhoudt, namelijk dat Jezus Christus de door de Vader gezalfde Zaligmaker en Heiland is.

Dat is Gods gebod aan ons en onze plicht tegenover Hem. Wie dus weigert in Jezus Christus te geloven is niet, zoals de wereld hem wellicht ziet, een groot en diep denker. Een mens die men vanwege zijn grote geleerdheid en diepzinnige inzichten, zijn ongeloof wel wil vergeven. Niets van dat al. Hij is ongehoorzaam aan Zijn Schepper. Hij doet bovendien zichzelf geweld aan, omdat hij niet als een arm en verloren zondaar voor deze Jezus wil knielen.

Laten wij dit goed vasthouden: alle wijsgerige stelsels moeten beoordeeld worden aan de hand van deze vraag: hoe denken hun aanhangers over de zonde? Ieder antwoord dat de zonde loochent, verkleint, of vergoelijkt, is majesteitsschennis, want de zonde is de ongerechtigheid. Het is directe opstand tegen de bedoelingen, de bevelen, de wil van God. Maar ‘wie Zijn geboden bewaart, blijft in Christus en Christus blijft in hem’.

Dat is de zalige vrucht van geloofsgehoorzaamheid: ongestoorde, volle levensgemeenschap met de Heiland. Als wij vanuit de omgang met Hem bidden, kan het niet anders of de Vader schenkt ons de verhoring van ieder gebed dat opstijgt uit het hart dat Hem is toegewijd.

Wie gelooft in de Naam van Gods Zoon, ervaart ook de kracht en de zegen van die Naam. Hij zal met steeds meer helderheid en blijdschap getuigen: ‘Ik leef niet meer, maar Christus leeft in mij, en wat ik nog leef in dit lichaam, leef ik door het geloof van de Zoon van God, Die Zichzelf voor mij heeft overgegeven.’ (Gal. 2:20)

10 JANUARI

Want de wet heeft geen ding volmaakt.

Hebreeën 7:19

Lezen: Romeinen 7:4-12

Waarom heeft de Wet niets tot volmaaktheid gebracht? Kan zij dat niet? Maar waartoe is zij dan gegeven? Heeft zij dan wel enig nut? Is zij dan niet een machteloze Wet? Is zij dan niet een nutteloze kwelling voor de mens, die haar toch niet houden kan?

En toch zegt de heilige apostel: 'De Wet is heilig, en het gebod is heilig en rechtvaardig en goed.'

Dat is op zichzelf volkomen waar. Wat van God komt, draagt vanzelf Zijn eigenschappen. Daar kan dus onmogelijk iets aan mankeren. Maar diezelfde Paulus heeft meer dan wie ook leren inzien dat de Wet wel de kennis der zonde kan bijbrengen, maar onmogelijk de vergeving ervan. Zij eist, dreigt en gebiedt, maar de kracht om de Wet in gehoorzaamheid en liefde te houden, schenkt zij niet.

Zij prikkelt juist het vlees tot verzet, tot tegenstand. En juist zo zet ze de mens aan tot zondigen, want hij onderwerpt zich niet aan Gods Wet. Hij wil het niet; hij kan het ook niet.

Zo is de Wet, die hem gelukkig maken zou, wanneer hij haar volkomen hield, de oorzaak van zijn grootste ellende: door het gebod blijkt de zonde uitermate zondig te zijn.

Wat is dan het nut en de zegen van de Wet? Die zijn niet gering! Want wanneer wij volkomen terneergeslagen zijn, onze hoogmoed geheel verbrijzeld is, dan kan de genade ons oprichten. Hebben wij niets meer overgehouden, om de Heere als goed werk voor te houden, dan kan Hij aan het woord komen. Het is Zijn lust om verlorenen te zoeken en hulpelozen te redden.

'God is 't verbroken hart, 't verbrijzeld en bedrukt gemoed, te allen tijd' nabij en goed.' (Ps. 34:9, ber.) Zo wordt een arme, ellendige zondaar uitgedreven naar Golgotha, naar de getrouwe en barmhartige Hogepriester. Naar Hem, Die onze zonden op Zich genomen heeft. Die Gods Wet volkomen vervuld heeft. Die een vloek is geworden om onzentwil. Hij heeft ons verlost van de vloek der Wet. En dat voor eeuwig. Halleluja!